

Колибка отъ симитъ

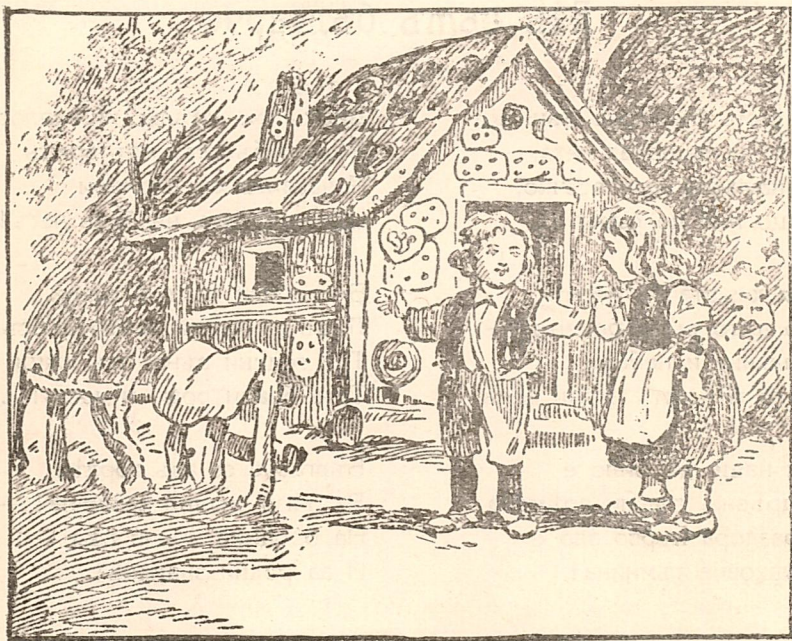
(Приказка)

Въ старо врѣме, когато вжтрѣ въ една седмица ставали повече чудесни нѣща, отколкото сега въ една година, недалече отъ една голѣма гора се намирала малка колибка. Въ нея живѣли единъ сиромашъ дърваръ и жена му. Тѣ имали двѣ дѣцата — Иванчо и Марийка. Тѣ много ги обичали, както всѣки баща и майка, и прилѣжно работили, за да не гладуватъ никога дѣцата имъ.

Но по едно врѣме въ тая земя настанала такава неволя, щото хората умирали отъ гладъ; и по-добрѣ било за ония, които умирали, отколкото за ония, които оставали живи. Поне дѣдо Господъ ги прибиралъ при себе си, за да се не мжчатъ вече.

Веднажъ сиромашътъ човѣкъ и жена му заплакали, когато нѣмали съ какво да нахранятъ дѣцата си. А дѣцата яли всѣки часъ. Еднажъ жената рекла: „Да заведемъ дѣцата въ гората и тамъ да ги оставимъ; Богъ по-добрѣ ще ги опази тамъ, отколкото въ нашата колиба, гдѣто нѣма ни троха хлѣбъ“.

Бащата много врѣме се двоумѣлъ и не се съгласявалъ на това; но когато гладътъ се усилилъ и отъ день на день взело да

Иванчо и Марийка прѣдъ колибката отъ симитъ.

става по лошо, съгласилъ се. Той казалъ, че на другия день сутринята ще заведе дѣцата въ гората. Но Иванчо и Марийка отъ гладъ не спали и всичко чули. Не имъ се искало да се отдѣлятъ